

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **I. F.**, narozený dne -
t.č. bytem -
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2021 č.j. CPR-30187-2/ČJ-2021-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

22. 12. 2021 č.j. CPR-30187-2/ČJ-2021-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 15. 10. 2021 č.j. KRPA-272577-11/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 30 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 15 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 22. 12. 2021.

II. Žalobní body

2. Žalobce poukázal na to, že žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, neboť řádně nezjistil skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a ust. § 50 odst. 3 správního řádu, dle kterého je správní orgán povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána; žalovaný však opomněl zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Dále porušil též ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Namítal, že uložené opatření je nepřiměřené, a to zejména ohledně délky uloženého správního vyhoštění, délka 30 měsíců je neadekvátní okolnostem případu, kdy šlo o excesivní jednání jinak zcela bezúhonné osoby. Je nutné vážit následky, jaké má uložené vyhoštění na život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství a volit řešení, které v nejmenší míře zasahuje do práv postižené osoby. Argumentace žalovaného při posouzení přiměřenosti je zcela nelogická, nezákonná a nepřezkoumatelná.
3. Měl za to, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost daného rozhodnutí i pokud jde o zásah do soukromého života žalobce, což je v rozporu s ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, s danými hledisky se nijak nevypořádal. Napadené rozhodnutí je čistě formalistické, nijak nepokrývá konkrétní situaci a jen paušálně prochází jednotlivé regulativy, nezohledňuje však individuální okolnosti a specifika daného případu, což je v rozporu se zákonem a zaběhlou praxí. Přitom v případě vyhoštění je prakticky nemyslitelný návrat do republiky. Správní orgány v podstatě nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude správní vyhoštění mít na život cizince, neboť přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění nelze stavět pouze na skutečnosti, že cizinec má na území své vlasti zázemí a má se kam vrátit, nemůže jít o jediné kritérium. Pouze takový argument však žalovaný používá ke zdůvodnění přiměřenosti,

dané rozhodnutí je pak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Popíral, že by žalovaný neměl data k posouzení přiměřenosti, neboť mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. V obdobných případech žalovaný ukládá maximálně jeden rok příslušné doby, individualizace rozhodnutí je zde nulová, správní vyhoštění v délce 30 měsíců neodpovídá okolnostem případu, osoba žalobce není tak riziková, aby mu bylo na tuto dobu znemožněno pobývat ve všech státech EU.

4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Vzhledem k tomu, že žalobce uvedl naprosto totožnou argumentaci, na jakou bylo reagováno v obou správních rozhodnutích, žalovaný na odůvodnění těchto rozhodnutí plně odkázal.
6. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
8. Dne 15. 10. 2021 byla hlídkou Policie ČR provedena pobytová kontrola na specifikované adrese v Praze 10, při které byl ztotožněn žalobce, v jeho cestovním dokladu bylo nalezeno poslední vyznačené vstupní razítko do schengenského prostoru dne 7. 1. 2020, výstupní razítko vyznačeno nebylo, další vízum nebo povolení k pobytu opravňující žalobce k pobytu na území ČR v pase vylepeno nebylo, dle přechodových razítek vzniklo podezření, že cizinec překročil lhůtu 90 dnů ve 180 denním období opravňující cizince k pobytu na území schengenského prostoru, bylo konstatováno podezření, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn a eskortován na pracoviště správního orgánu I. stupně, zajištění bylo ukončeno téhož dne.
9. Dne 15. 10. 2021 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
10. Žalobce dne 15. 10. 2021 při svém výslechu uvedl, že si je vědom svého neoprávněného pobytu na území ČR a toho, že bude muset vycestovat, nevycestoval, protože pracoval a potřeboval peníze, naposledy do schengenského prostoru přicestoval dne 7. 1. 2020 do Maďarska, pak dále přes Slovensko do ČR, kam přicestoval dne 8. 1. 2020, od té doby zde pobýval nepřetržitě až do 15. 10. 2021, kdy byl zajištěn. Uvedl, že v nejbližších dnech nechtěl vycestovat, plánoval to udělat až po splacení úvěru, který má v Moldavsku, klidně za několik let, účelem cesty byla práce, kdy v ČR vykonával práci stavebního dělníka bez povolení k zaměstnání, bydlí v P. v pronajatém bytě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

s krajany, doručovací adresu má v Moldavsku. Sdělil, že má peníze na vycestování, je rozvedený, má dvě děti, které žijí se svou matkou v Moldavsku, v ČR nemá družku ani nikoho takového, v Moldavsku má rodiče a děti, žije tam v domě s rodiči, má se kam vrátit, nic tam nevlastní, koupil tam dům pro děti na úvěr, nepracoval tam. V ČR nic nevlastní a nemá zde majetek, ani žádné vazby (příbuzné, družku, vyživované osoby) na kultuře či ničem jiném se nepodílí, trestnou činnost zde nepáchal, v EU žije z ušetřených a z vydělaných peněz, nebydlí ve společné domácnosti s občanem EU, v Moldavsku si bude moci najít práci, je dospělý, s ničím se neléčí, může se o sebe postarat sám, vycestuje dobrovolně, nic mu ve vycestování nebrání, nic mu v Moldavsku nehrozí, žádné trestní stíhání, utrpení ani nelidské zacházení či mučení. Téhož dne se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, nežádal jejich doplnění ani změny, k podkladům se nevyjadřoval.

11. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 10. 2021, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, § 119a odst. 2, § 174a, § 179, § 118 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Shledal, že žalobce na území ČR pobýval nepřetržitě od 8. 1. 2020, kdy přicestoval na základě bezvízového styku, na území tedy pobýval neoprávněně od 17. 7. 2020 do 15. 10. 2021, tím naplnil důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Vyšel z toho, že dle sdělení Ministerstva vnitra ČR *cizinci, kterým uplynula doba oprávněného pobytu v době nouzového stavu nebo po uplynutí nouzového stavu do dne 16. 7. 2020, mohou na území setrvat, a to až do dne 16. 7. 2020, doba oprávněného pobytu je i doba na výjezdní příkaz, doba 60 dnů ode dne ukončení nouzového stavu je doba která je cizincům poskytnuta k vycestování a je primárně určena pouze k zajištění jejich vycestování, není to doba oprávnění k pobytu podle zákona o pobytu cizinců*. Žalobce tedy mohl na území setrvat do 16. 7. 2020, od následujícího dne 17. 7. 2020 až do 15. 10. 2021 již na území ČR pobýval neoprávněně, z území nevycestoval, svůj neoprávněný pobyt neřešil, nedostavil se ke správnímu orgánu k vystavení výjezdního příkazu. Podrobně se zabýval přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména jeho osobní a rodinnou situací, shledal, že má větší rodinné vazby v Moldávii, v České republice nebyly žádné osobní ani jiné vazby zjištěny (resp. žalobce je v řízení neuvedl), obsáhle se zabýval tím, jakým způsobem bude rodinný a soukromý život žalobce zasažen, poměřil vazby žalobce v České republice a zájem na jeho vyhoštění odpovídající závažnosti jeho jednání a shledal, že se jedná o zásah přiměřený při respektování principu proporcionality, neshledal takový stupeň integrace v ČR, který by bránil jeho vycestování. Správní vyhoštění má preventivní povahu, zavinění není třeba prokazovat. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil s přihlédnutím k délce a závažnosti protiprávního jednání žalobce, který v ČR pobýval bez oprávnění od 17. 7. 2020 do 15. 10. 2021, přicestoval za účelem práce a sice nevěděl, že zde může pobývat pouze do 16. 7. 2020, ačkoliv to vědět měl, svou pobytovou situaci nijak neřešil, nechtěl z území vycestovat, chtěl zde dále pracovat a vydělávat do doby, než splatí úvěr v Moldavsku. Dne 15. 10. 2021 byl žalobci vydán též výjezdní příkaz, byla mu stanovena doba k vycestování do patnácti dnů.

12. Žalobce podal dne 25. 10. 2021 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce blanketní odvolání, které následně doplnil a ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 22. 12. 2021 shledal, že správní orgán I. stupně shromáždil ve věci dostatečné podklady, zjistil stav věci v souladu s ust. § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu, došlo k naplnění podmínek ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí je náležitě odůvodněno. Námitky žalobce nepovažoval za důvodné, vyjádřil se k nim na stranách 4 -8 napadeného rozhodnutí, z hlediska posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce neshledal v postupu správního orgánu I. stupně pochybení, byly zkoumány všechny aspekty ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, žalobce má vazby převážně v Moldavsku, naopak v České republice není jeho asimilace vysoká, dotčení rodinného života je zcela únosné v porovnání s veřejným zájmem, vyjádřil se k judikatuře, na kterou poukazoval žalobce. Odůvodnění délky správního vyhoštění považoval za přezkoumatelné, když správní orgán I. stupně uvedl příslušné úvahy, vzal v potaz, že se jednalo o první porušení právních předpisů ze strany žalobce, i to, že na území ČR nepáchal trestnou činnost, neshledal důvod pro zkrácení uložené doby, která byla stanovena při střední hranici zákonného rozpětí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Dle ust. § 174a odst. 1 téhož zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. V dané věci žalobce v období od 17. 7. 2020 do 15. 10. 2021 pobýval v České republice bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce tento skutkový

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

stav nijak nepopírá, byl si vědom neoprávněnosti svého pobytu, neplánoval v brzké době vycestovat, ba naopak, měl v úmyslu v České republice nadále setrvat, aniž by svou pobytovou situaci nějak řešil.

18. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 32, uvedl: *„Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“*
19. Soud shledal, že oba správní orgány se ve správním řízení podrobně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce, přitom vyšly zejména ze zcela konkrétních skutečností uvedených žalobcem při jeho výsledku, které se týkaly okolností jeho pobytu v České republice, jeho osobních, ekonomických, kulturních a dalších vazeb, které si v České republice fakticky nevytvořil, jeho zázemí a vazeb v Moldavské republice, jeho osobní situace z hlediska zdravotního stavu a pracovního uplatnění v Moldavsku a možných překážek vycestování. Všechny tyto skutečnosti správní orgány vzaly v potaz a v jejich souvislosti hodnotily přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Nelze tak souhlasit s námitkou, že by nedostatečně zjistily skutkový stav či okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, když žalobce ani netvrdí, jaké konkrétní skutečnosti dle jeho názoru správní orgány nezjistily. Správní orgány tak zejména zvažily, že v České republice si žalobce v podstatě žádné vazby nevytvořil, zdržoval se zde čistě za účelem výdělku, na území České republiky se nijak neintegroval, v Moldavsku má přitom žalobce rodiče a děti, sdělil, že mu ve vycestování nic nebrání, má v úmyslu se do Moldavska vrátit, najde si tam práci a může se bez problémů o sebe postarat. Nelze tak přisvědčit ani námitce, že by správní orgány otázku přiměřenosti odvozovaly izolovaně pouze od skutečnosti, že má žalobce ve vlasti zázemí a že se má kam vrátit. Žalobce přitom ani v této souvislosti v žalobě neuvedl, jaké další skutečnosti žalovaný při hodnocení přiměřenosti opomenul zhodnotit.

20. Správní orgány rovněž zvážily všechna kritéria stanovená v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily též druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly primárně od délky neoprávněného pobytu na území a od skutečnosti, že žalobce svůj neoprávněný pobyt v ČR nijak neřešil a měl v úmyslu zde dále setrvat. Soud se neztotožňuje s hodnocením žalobce, že by posouzení správních orgánů bylo čistě formalistické a nepřezkoumatelné, když tyto orgány důkladně zvažovaly všechny individuální okolnosti případu žalobce a uvedly úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídily, a to právě ve vazbě na jeho konkrétní případ, žalovaný se věcně vyjádřil též k námitkám žalobce. Oproti tomu, ani zde žalobce konkrétně neuvedl, jaká specifika daného případu dle jeho názoru žalovaný nevzal v potaz.
21. Nelze přisvědčit hodnocení žalobce, dle kterého se jedná o excesivní jednání jinak bezúhonné osoby. Protiprávní jednání žalobce trvalo téměř po dobu 15 měsíců, žalobce si byl vědom, že v České republice pobývá bez oprávnění, neměl v úmyslu tuto situaci nijak řešit, ani neměl v úmyslu v brzké době vycestovat, což sdělil při svém výsledku. Z tohoto hlediska se jednalo o dlouhodobý protiprávní stav, přičemž žalobce neučinil žádné kroky k jeho vyřešení, ani takové kroky učinit nechtěl, měl v úmyslu zde nadále nelegálně pobývat. Takové jednání soud nepovažuje za jednorázové a excesivní. K námitce ohledně bezúhonnosti žalobce soud poukazuje na jeho tvrzení, že zde vykonával výdělečnou činnost bez povolení k zaměstnání. Nicméně, tato okolnost nebyla předmětem správního řízení a tedy mu ani nebyla správními orgány přičtena k tíži.
22. Soud shledal, že správní orgány při posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života postupovaly též v souladu se shora uvedenou judikaturou, dospěly k závěru, že přijaté opatření je vždy spjato se zásahem do soukromého a rodinného života dané osoby, avšak vzhledem ke všem okolnostem daného případu se nejedná o zásah nepřiměřený. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, žalobní námitku nepovažuje za důvodnou a poukazuje na to, že tato námitka postrádá vyšší míru konkrétnosti, na kterou by soud mohl podrobněji reagovat.
23. Z výše citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců se podává, že správní orgán může stanovit dobu zákazu vstupu na území v rozsahu nejvýše 5 let. V tomto rozmezí tedy má prostor pro správní uvážení, které je limitováno maximální dobou zákazu vstupu ve vztahu k příslušnému porušení zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 – 36). Přitom musí zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Zároveň musí správní orgán výkon správního uvážení dostatečně odůvodnit, aby rozhodnutí bylo soudně přezkoumatelné.
24. Pokud rozhodnutí správního orgánu závisí na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování jeho meze nepřekročil, tj. „(...) samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“ Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu; soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné, a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, či rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 228/2020 – 32).

25. V této souvislosti soud shledal, že žalovaný meze správního uvážení nepřekročil, uložené správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, o délce 30 měsíců též dostatečně odůvodnil, přihlédl zejména k délce a závažnosti protiprávního jednání žalobce, jehož neoprávněný pobyt v ČR trval od 17. 7. 2020 do 15. 10. 2021, tedy asi 15 měsíců, přičemž žalobce přicestoval za účelem práce, měl si být vědom, že v ČR může pobývat pouze do 16. 7. 2020, žalobce svou pobytovou situaci nijak neřešil, nechtěl z území vycestovat, chtěl zde dále vydělávat. Zároveň správní orgány zvážily všechna kritéria ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců včetně soukromého a rodinného života žalobce, jak již soud uvedl výše. Soud přijaté opatření o délce 30 měsíců nepovažuje za nijak excesivní, když se jedná o opatření v polovině možné zákonné sazby, pro srovnání soud poukazuje na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 – 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin, na rozsudek ze dne 14. 7. 2021, č.j. 10 Azs 356/2020-58, kde se jednalo o neoprávněný pobyt o délce čtyř měsíců a stanovení doby zákazu vstupu o délce dvanáct měsíců a na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021, č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění dvanáct měsíců). V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, námitka není důvodná. V případě stanovení doby 30 měsíců, kdy žalobci nebude umožněno zdržovat se ve státech Evropské unie, se jedná o opatření citelné, avšak s ohledem na shora uvedené okolnosti nijak nepřiměřené. Pouhý nesouhlas žalobce nepřiměřenost přijatého opatření nezpůsobuje.
26. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. února 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.